

Iraq: la guerra anunciada

Un cop acabada la campanya lamentable a l'Afganistan, els Estats Units miren a l'Iraq com el proper objectiu de la seva creuada contra el terrorisme internacional. L'acusació és clara: Iraq és un estat que dóna suport al terrorisme internacional i és un perill per a les nacions civilitzades perquè posseeix armament de destrucció massiva: químic, nuclear o bacteriològic. Sadham Hussein, el dictador iraquíà és, un altre cop, la imatge del dimoni: una mena Bin Laden conduint una potència amenaçant. El president dels Estats Units ha declarat repetidament que està disposat a enderrocar el règim de Bagdad, digui el que digui l'ONU i el president Aznar es posa al seu costat. Però, fins a quin punt podem acceptar el que ens diuen l'emperador i el seu delegat territorial sobre el conflicte amb l'Iraq?

Fins ara ningú ha pogut demostrar cap connexió entre el govern iraquíà i el terrorisme islàmic radical. Sí que han estat provades aquestes relacions, en canvi, entre els règims de l'Aràbia Saudita o Pakistan, paradoxalment, aliats dels Estats Units, i els integristes radicals de Al Qaeda o altres organitzacions semblants. És un fet, en canvi, que el poble iraquíà ha estat víctima d'un règim brutal de sancions econòmiques, que els EEUU mai han volgut aixecar, i que ha comportat més d'un milió de morts iraquians, segons xifres acceptades per les Nacions Unides. ¿No és aquest el pitjor dels terrorismes? D'altra banda, l'Iraq ha estat inspeccionat fins fa quatre anys per centenars d'inspectors que certificaren aleshores la destrucció del seu armament ofensiu, i el control sobre Bagdad per part de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica no ha parat mai. El cessament de les inspeccions va ser degut, com testimonia avui un dels inspectors que hi van treballar, Scott Ritter, a què els informes dels inspectors van ser usats repetidament en els bombardeigs sobre Iraq durant els mandats de Clinton. Finalment, cal dir que l'Iraq ha estat sotmès des de 1991 al més absolut control de les seves importacions i que no ha disposat mai lliurement dels seus ingressos per la venda de petroli. En aquestes circumstàncies, l'obtenció d'armament de destrucció massiva, sobretot de tipus nuclear, és altament improbable. Ningú pot descartar que posseeixi substàncies químiques o bacteriològiques susceptibles d'ús militar, però no és versemblant que disposi de l'armament necessari per a vehicular-les en un atac a Occident. D'altra banda, aquesta mena d'armament està a l'abast de qualsevol que el vulgui usar: els atacs amb àntrax als mateixos Estats Units després de l'11-S en són un exemple.

Si les raons publicitades no són prou convincents, ¿Quins són, doncs, els autèntics objectius del setge nord-americà a l'Iraq? En primer lloc, el control de les segones reserves de petroli més grans del món, ara nacionalitzades, una riquesa enorme que encara no està en mans de les grans multinacionals petroleres que han emparat Bush en la seva carrera presidencial. Aquest objectiu presideix la política americana contra l'Iraq des del final de la presidència de Reagan, l'any 1987, quan es decretà el primer embargament anti-iraquíà. El domini d'Iraq és un esglaió fonamental per al control de l'Àsia: des de les repúbliques ex-soviètiques al Golf Pèrsic. En segon lloc, la neutralització de l'Iraq com a potència regional independent i la implantació al país d'un govern que en privatitzi el petroli i doni seguretat a la presència americana a la regió de l'Orient, ara ja contestada per la població de l'Aràbia, Pakistan o Afganistan. Finalment, l'eliminació d'un règim hostil a Israel, un estat que, sigui dit de pas, sí que pràctica clarament el terrorisme, desobeeix sistemàticament les resolucions de Nacions Unides i humilia permanentment les masses àrabs amb el genocidi palestí.

La força d'aquestes motivacions ens fan creure que la nova presència dels inspectors internacionals a l'Iraq és un tràmit que no deturarà la decisió ja presa de fer la guerra. Tanmateix, això ens condirà sens dubte a un panorama dantesc, amb milers de víctimes civils i un país. Un altre cop, difícilment superable, a les difícils relacions entre Occident i els àrabs. A partir d'aquí, ja serà per sempre possible que, sense cap control internacional, l'imperi destrueixi qualsevol a qui, en funció dels seus interessos, pugui considerar el seu enemic. És el que Bush i Aznar anomenen la guerra preventiva. És la nova denominació de la llei de una selva. No ens podem estranyar que la ministra alemanya de justícia qualificués fa uns mesos el president americà de nou Hitler. El que sí que lamentem és que trobi entre els nostres polítics aliats tan fidels.

Joan Albert Vicens